SŁOWO PANA

Do tych, którzy zostali uświęceni w Jezusie Chrystusie i powołani do świętości wespół ze wszystkimi, którzy na każdym miejscu wzywają imienia Pana naszego Jezusa Chrystusa (1 Kor 1, 2)

TEMAT: Uczeń - misjonarz buduje wspólnotę dążąc do świętości

Zabiegajcie o własne zbawienie. Umiłowani moi, skoro zawsze byliście posłuszni, zabiegajcie o własne zbawienie z bojaźnią i drżeniem nie tylko w mojej obecności, lecz jeszcze bardziej teraz, gdy mnie nie ma. Albowiem to Bóg jest w was sprawcą i chcenia, i działania zgodnie z Jego wolą. Czyńcie wszystko bez szemrań i powątpiewań tak, abyście się stali bez zarzutu i bez winy jako nienaganne dzieci Boże pośród narodu zepsutego i przewrotnego. Między nimi jawicie się jako źródła światła w świecie. Trzymajcie się mocno Słowa Życia. Flp 2, 12 - 30.

OJCOWIE KOŚCIOŁA

Ojcowie Kościoła rozumieli świętość nie jako bezbłędność, ale jako stopniowe upodabnianie się do Boga (teozę) i zjednoczenie z Nim poprzez miłość. Świętość była dla nich powszechnym powołaniem każdego chrześcijanina, realizowanym w codziennym życiu.

Główne filary świętości według Ojców Kościoła

• Przebóstwienie (Theosis): Człowiek staje się „bogiem przez łaskę”. Św. Atanazy Wielki pisał: „Syn Boży stał się człowiekiem, abyśmy synowie ludzcy stali się synami Bożymi”.
• Naśladowanie Chrystusa (Imitatio Christi): Świętość to odzwierciedlanie czynów i postawy Jezusa. Św. Ignacy Antiocheński uważał to za centrum życia chrześcijańskiego.
• Czystość serca (Apatheia): Wolność od nieuporządkowanych namiętności. Św. Klemens Aleksandryjski wskazywał, że opanowanie wad pozwala na pełne otwarcie się na miłość Boga.
• Łaska i wolna wola: Współpraca człowieka z Bogiem. Św. Augustyn podkreślał, że świętość to dar łaski, ale wymaga zaangażowania ludzkiej woli.
• Męczeństwo i codzienność: Najwyższy wyraz miłości. Początkowo ideałem był radykał ginący za wiarę, później (np. u św. Jana Chryzostoma) stała się nim wierność Ewangelii w małżeństwie i pracy.

PISMO ŚWIĘTE

Do wszystkich przez Boga umiłowanych, powołanych świętych (Rz 1, 7)
Niech Pan pomnoży liczbę waszą i niech spotęguje waszą wzajemną miłość dla wszystkich, jaką i my mamy dla was, **aby serca wasze utwierdzone zostały jako nienaganne w świętości wobec Boga,** Ojca naszego na przyjście Pana naszego Jezusa Chrystusa wraz ze wszystkimi Jego świętymi (1 Tes 3, 11n.)
Wolą Bożą jest wasze uświęcenie (,,,), aby każdy umiał utrzymywać ciało własne w świętości, we czci. (1 Tes 4, 4n)
Powołał was Bóg do świętości (1 Tes 4, 7)
Wtedy pobłogosławił Bóg ów dzień siódmy i uczynił go świętym (Rdz 2, 3)
W Jezusie wybrał nas przed założeniem świata,abyśmy byli święci i nieskalani przed Jego obliczem. Z miłości przeznaczył nas dla siebie (Ef 1, 4)
W całym postępowaniu stańcie się wy również świętymi na wzór Świętego, który was powołał, gdyż jest napisane Świętymi bądźcie, bo ja jestem święty (1P 1, 15n)

ROZWAŻANIE

Kim jest święty? **Święty to grzesznik, który powstaje i pozwala się kochać**. Św. Paweł w 1 Kor pisał: *Jeżeli ktoś zniszczy świątynię Boga, tego zniszczy Bóg. Świątynia Boga jest świętą, a wy nią wy jesteście.* Tak jesteśmy, jak to pisał również św Piotr,wybranym plemieniem, królewskim kapłaństwem, narodem świętym, ludem Bogu na własność przeznaczonym pośród którego On jest i żyje. (por, 1 P 2, 9). Św. Paweł wyjaśnia chrześcijanom w Koryncie, że wspólnota wiernych stanowi duchową świątynię Boga. Werset 1 Kor 3, 16 podkreśla świętość człowieka oraz Kościoła jako wspólnoty; niszczenie tej jedności, gorszenie lub moralne rujnowanie świątyni Boga pociąga za sobą surową

KATECHIZM

Katechizm Kościoła Katolickiego (KKK) naucza, że świętość jest powołaniem skierowanym do wszystkich ludzi, a jej istotą i „duszą” jest miłość.
Główne punkty nauki KKK na temat świętości to:
• Powołanie dla każdego (KKK 2012–2014): Świętość nie jest zarezerwowana jedynie dla wąskiej grupy wybrańców czy osób duchownych. Każdy ochrzczony, niezależnie od powołania życiowego, jest wezwany do pełni życia chrześcijańskiego i do doskonałości miłości (por. Mt 5, 48: "Bądźcie więc wy doskonali, jak doskonały jest Ojciec wasz niebieski").
• Miłość jako „dusza świętości” (KKK 826): Prawdziwą miarą świętości jest miłość – do Boga ponad wszystko oraz do bliźniego. To miłość ożywia wszystkie inne cnoty i nadaje im kierunek.
• Źródło w Bogu: Świętość nie jest wyłącznie ludzkim osiągnięciem czy moralnym perfekcjonizmem, lecz przede wszystkim darem i działaniem Boga (Trójcy Świętej) oraz łaską sakramentów, którą Kościół przekazuje wiernym.
• Świętość Kościoła mimo grzeszności członków (KKK 823–829): Kościół jest święty, ponieważ jego założycielem jest Jezus Chrystus – „jedyny Święty”, a ożywia go Duch Święty. Choć Kościół na ziemi składa się z grzeszników, jest równocześnie przez Boga uświęcany i wzywa do ciągłego nawrócenia.
• Maryja jako wzór: Najświętsza Maryja Panna wyprzedaje wszystkich na drodze do świętości jako doskonały obraz Oblubienicy Chrystusa.

CZAS DZIELENIA

1. Jak wyobrażasz sobie dążenie do świętości we wspólnocie ?
2. Podziel się swoim doświadczeniem upomnienia braterskiego: jakie było ostatnie upomnienie jakie otrzymałeś? Na co szczególnie zwracasz uwagę uczestnikom Grupy 33 i dlaczego

odpowiedzialność przed Bogiem.

Wspólnotowy wymiar świętości jest niezaprzeczalny. Świętość nie jest wyłącznie indywidualnym osiągnięciem moralnym czy ascetycznym, ale rodzi się, przeżywa i dojrzewa w relacji z Bogiem oraz z innymi ludźmi. Najważniejsze aspekty tego pojęcia to:
• Korzenie biblijne i patrystyczne: W Kościele pierwotnym mianem „świętych” określano wszystkich wiernych, którzy tworzyli wspólnotę odkupionych przez Chrystusa i uświęconych przez Ducha Świętego.
• Dynamika relacji: Jak podkreśla się w nauczaniu Kościoła świętość to nie statyczne przestrzeganie zasad, lecz żywa dynamika relacji, dar otrzymywany i dzielony z bliźnimi.
• Dobro wspólne: Bóg powołuje jednostki, ale zawsze z myślą o wspólnocie i dla dobra wspólnego.
• Powszechne powołanie: Sobór Watykański II mocno wyeksponował prawdę o powszechnym powołaniu do świętości wszystkich członków Kościoła, co przypomina, że nikt nie osiąga zbawienia w całkowitej izolacji, lecz we wspólnocie Ludu Bożego.
Świętość jest przede wszystkim dziełem Ducha Świętego, który obdarowuje wiernych mocą, by mogli być świadkami Ewangelii. Droga do świętości wymaga miłości, trzeźwego myślenia oraz odwagi, by nie ukrywać światła wiary, a także zawierzenia w trudach codzienności i cierpieniu. Różnica między świętością a doskonałością (często myloną z perfekcjonizmem) sprowadza się do źródła i celu obu tych pojęć: doskonałość skupia się na ludzkim działaniu i bezbłędności, podczas gdy świętość opiera się na relacji z Bogiem, przyjęciu Jego łaski i miłości mimo własnych słabości. Kim i jacy zatem są święci?
Święci mają wielkie serce, potrafią się dzielić, myślą pozytywnie, nie ustają w drodze, Święci widzą dobro w każdym człowieku, nie mają na wszystko gotowej odpowiedzi, znajdują Boga w swoich sercach, Święci mają odwagę spojrzeć sobie w twarz, lubią żyć w zgodzie, nie ukrywają się, wiedzą kiedy i jak odpoczywać. Święci robią wszystko po kolei, wiedzą, że każdy jest kims, szanuja cudze zdanie. Święci mądrze planują swój czas, dzielą się małymi radosciami z innymi, potrafia przepedzić czarne myśli, nie rozpamiętują dawnych niepowodzeń.Święci ...ich myśli są życzliwe, nie traktują siebie zbyt poważnie, potrzebują innych ludzi, nigdy nie przestają się uczyć. Święci pomagają sobie nawzajem w kłopotach, wiedzą, że potrzebują przebaczenia, wciąż się rozwijają. Święci nie trzymają się kurczowo innych, nie mówią źle o nikim, nie są gadatliwi, idą przez życie bez zbędnych bagaży, żyją kochając.Święci wiedzą kiedy należy być poważnym i kiedy się radować, mają swoje wzloty i upadki, współpracują, nie zamykają się w sobie. Święci potrafią się cieszyć drobiazgami, śpiewają w duchu, promieniują. Święci potrafią czekać, nawet drobne sprawy wykonują porządnie, mają otwarte serca. Święci podnoszą się po upadku, żyją teraźniejszością, w głębi duszy są dziećmi. Święci są wierni , umie współczuć. Święci są! zanuć sobie piosenkę: K*ażdy może świętym być...*